

Einar suðuroyingur

1. Mangir sótu húskallarnir inni í Havgríms skála; tað var tá sum ofta enn, at langt tykist kvøldið drála.
- Niðurlag:*
Treðum lættliga dansin dagurin skín so fagurliga komið er hægst á summarið.
2. Maður ein við grúgvu stóð, Eldjarn teir hann kalla; trinni tíggju seyðarhøvd hann sveið um skort og skalla.
3. Mælti ein av monnunum: “Mær munnu eygu svíða; hvat skulu vit til skemtanar hava, at kvøldið kann betur líða?”
4. Svaraði annar av Havgríms monnum, hann tyktist ei vera veikur: “Meta saman menskar menn, tað er besti leikur.”
5. Eldjarn yvir øsku hýkur og blæsur at blárabrandi: ”Havgrímur er tann besti maður nú á Føroyalandi.
6. Hartil svarar lítil sveinur fylt hevði fimtan vetur: “Víst er Havgrímur avrekskappi, onkur er tó betri.”
7. Eldjarn sær frá báli vendi bæði við hat og háð: “Tykist mær á durabríkum hvína hvølpar smá’.
8. Hvønn vilt tú, títt vesalavætti, javnt við Havgrím meta? Ei manst tú tað verður at vera, ið hann gevur tær at eta.”
9. “Hoyr tú tað, tú Eldjarn illi, væl tori eg tær at svara, í øllum lutum skúvoyingarnir fram um Havgrím fara.”
10. Ývnaðist tá Eldjarn upp, ilskan at honum dró, treiv hann um sína sviðusneis og dreingin á næsar sló.
11. Ikki vildi Einar ungi av sneisum fáa sár, hevði hann upp eina viðarøks og setti í Eldjarns hár.
12. Eldjarn gekk í høllina inn, ilskan í honum brann: “Væl siti tú Havgrímur høvdingin! Her sært tú ein særðan mann.”
13. Læa tók tá Havgrímur: “Nýtt, ið sjaldan sker, hevur tú í víggi verið, tað er fyrsta ferð
14. So hevur tú djarvur verið, hoyrði tú brandar gala, skundaði tú á heiðar út í holum teg at fjala.
15. Mælti maður hvasslig orð, tordi tú ikki at svara. Hvør er hann, ið slíka kempu mentur var at særa?”
16. “Tað er Einar.” “Rom er rótin, hann líkist á sínar frændar, blóðgar hann longu húskallar, seinni hann kappar grandar.
17. Tykist mær tað líkligt var, tú aftur mót honum vendi.” “Tað var lættari sagt enn gjørt, tí hann hevði øks í hendi.”
18. “Slíkt má kallast manslig tala.” – Havgrímur aftur læð – “Óttaðist eg øksir, ei eg høvdingi var í dag.
19. ”Tú tarvt ikki, Havgrímur, so at háða meg; lítið manst tú av tí vita, at aðrir spotta teg.”
20. ”Hvør er hann á hesum landi, Havgrím torir at háða?” ”Tað er sami argi piltur, mín skalla mundi sláa.”
21. ”Hevur Einar háða meg, tá gerast dýrar bøtur. Gakk tú tær í skálan út og dreingin legg í fjøtur”
22. Eldjarn gekk í skálan út aftur í bál at raka: ”Eg havi boð frá Havgrími, at tit skulu Einar taka.
23. Einar hann skal gripin vera og bundin sum ein kálvur.” Drongur mælti oðum frítt: ”Eldjarn, tak meg sjálvur.”

24.
Eldjarn aftur í bálið blásti,
brandar mundi hann kynda:
”Ikki spilli eg hendur mínar
trælaungar at binda.”

25.
Ornaði tá Einar ungi,
snarur var hann til ferðar,
breiða beltið av sær loysti
og sló um Eldjarns herðar.

26.
Tá var gleimur í skálanum.
allir mundu flenna;
sóu teir ein langan bekil
undan pilti renna:

27.
”Kæra nú fyri Havgrími,
at Einar hevur teg bart.”
Síðan smeyg hann av durum út,
renna kundi hann hart.

28.
Einar leyp av durum út,
sveinar aftaná;
tað var mest av vilja gjørt,
teir kundu hann ikki fá.

29.
Einar rann til strandar oman
- mánin skein á sandi -
flotaði hann eitt lítið far
og sigldi so frá landi.

30.
Sveinar gingu fyri Havgrím inn,
søgdu honum frá:
”Ikki kunnu vit Einar taka,
hann siglir út á vág.”

31.
Havgrímur hyggur um gluggan út;
gjálvar leika hátt.
”Honum reiðist salta beð,
ið eina siglir í nátt.”

Mikkjal Dánjalsson á Ryggi